

Sygn. akt II W 1096/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Płock, 28 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant Magdalena Nowakowska

w obecności oskarżyciela Marka Plisko ze Straży Miejskiej w Płocku

po rozpoznaniu dnia 28 lipca 2015 roku sprawy przeciwko R. K., synowi M. i L. z domu Z., urodzonemu w dniu (...) w P.

obwinionemu o to, że

I. W dniu 17 kwietnia 2015 r. około godziny 18:05 w P. na ulicy (...) po stronie Politechniki nie zastosował się do znaku "zakaz zatrzymywania się" obowiązującego na tej ulicy przez to, że wbrew zakazowi zatrzymał pojazd marki S. o nr rej. (...)

- co stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw

II. W dniu 17 kwietnia 2015 r. około godziny 18:05 w P. na ulicy (...) po stronie Politechniki na chodniku zatrzymał pojazd marki S. o nr rej. (...) nie pozostawiając wymaganej szerokości chodnika dla pieszych, nie mniejszej niż 1,5 metra

- co stanowi wykroczenie z art. 97 kw

orzeka:

1. Obwinionego R. K. w ramach zarzucanych mu czynów, uznaje za winnego tego, że w dniu 17 kwietnia 2015 r. około godziny 18:05 w P. na ulicy (...) po stronie Politechniki nie zastosował się do znaku B-36 "zakaz zatrzymywania się" obowiązującego na tej ulicy przez to, że wbrew zakazowi zatrzymał na chodniku pojazd marki S. o nr rej. (...), co stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw i za to na podstawie tego przypisu skazuje go, zaś na podstawie art. 39§1 kw odstępuje od wymierzenia kary;

2. Zwalnia obwinionego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie i od opłaty w sprawach karnych, przejmując te należności na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 kwietnia 2015 roku R. K. zaparkował na chodniku przy ul. (...) w P. po stronie siedziby Politechniki samochód marki S. o nr rej. (...) mimo tego, że obowiązywał w tym miejscu znak B-36 "zakaz zatrzymywania się". Samochód ten pozostawił w tym miejscu, albowiem na zlecenie wspólnoty mieszkankowej prowadził nasadzenia krzewów, a nie chciał parkować pojazdu na terenie zielonym, jak inny wykonawcy takich samych robót.

R. K. był karany za wykroczenia przez tutejszy Sąd, nie był zaś karany za przestępstwa (vide k. 26, 20-22).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień obwinionego, zeznań świadka D. C. i zdjęć z interwencji funkcjonariusza Straży Miejskiej w P.. Obwiniony wprawdzie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, potwierdził jednak fakt zaparkowania samochodu na chodniku, w miejscu gdzie obowiązywał zakaz

zatrzymywania się, nadto wskazał, iż uczynił to albowiem na zlecenie wspólnoty mieszkankowej prowadził nasadzenia krzewów, a nie chciał parkować pojazdu na terenie zielonym, jak inny wykonawcy takich samych robót (vide k. 40). Takież sam stan faktyczny wynika z zeznań funkcjonariusza Straży Miejskiej wP. - D. C. (vide k. 12) oraz dokumentacji fotograficznej (vide k. 5-10). Zatem co do ustalonych faktów nie można mieć żadnych wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodne również dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując żadnych przyczyn by je zakwestionować.

Sąd zważył, co następuje:

Poczynione ustalenia wskazują na to, że obwiniony swoim zachowaniem na drodze, popełnił wykroczenie z art. 92§1 kw, według którego karze grzywny albo karze nagany podlega ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu.

Zgodnie z §28 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, znak B-36 "zakaz zatrzymywania się" oznacza zakaz zatrzymania pojazdu i dotyczy tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymanie, nie dotyczy zaś pojazdów unieruchomionych ze względu na warunki lub przepisy ruchu drogowego. Tymczasem obwiniony nie zastosował się do tego znaku i w dniu 17 kwietnia 2015 roku ok. godz. 18:05 zaparkował wskazany wcześniej pojazd na chodniku przy jedni, a więc w miejscu obowiązywania zakazu zatrzymywania się, który odnosi się także do chodnika, jako części drogi, skoro pod znakiem B-36 nie było tabliczki informującej, iż zakaz ten chodnika nie dotyczy, co wynika z art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, iż prowadzenie nasadzeń, nie zwalniało obwinionego z nakazu stosowania się do tegoż znaku i obwiniony wykroczenie to niewątpliwie popełnił.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż oskarżyciel zarzucał obwinionemu również to, iż popełnił on także wykroczenie z art. 97 i tym samym zachowaniem naruszył warunki zatrzymania pojazdu na chodniku, nie pozostawiając wymaganej szerokości dla pieszych co najmniej 1,5 metra - co wynika z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym. Mimo tego, Sąd uznał, iż w ramach zarzucanych obwinionemu czynów zasadne jest przypisanie mu wyłącznie wykroczenia z art. 92§1 kw, albowiem skoro w ustalonym miejscu obowiązywał zakaz zatrzymywania się, to z tegoż zakazu płynął zakaz zatrzymywania się nie tylko na jezdni, ale także na chodniku. Nie jest więc istotne, czy obwiniony pozostawił 1,5 metra dla pieszych czy też nie. Skoro więc obowiązuje zakaz zatrzymywania się, to w żaden sposób w tym miejscu parkować nie wolno i nie stosowanie się do tego znaku pochłania tym samym inne naruszenia dotyczące warunków zatrzymania pojazdu, a zatem kierujący wypełnia tylko znamiona wykroczenia z art. 92§1 kw. Inną kwestią zaś pozostaje ewentualne utrudnianie lub tamowanie ruchu, czyli wykroczenie z art. 90 kw, które już można popełnić wraz z wykroczeniem z art. 92§1 kw, ale po pierwsze tego oskarżyciel nie zarzucał obwinionemu, po drugie nie wynika to też z poczynionych ustaleń w tej sprawie.

Orzekając o karze, Sąd kierował się dyrektywami, o których mowa w art. 33 kw, mając świadomość, że karą sprawiedliwą jest jedynie taka, która uwzględnia we właściwej proporcji wszystkie wskazane tam dyrektywy. Sąd sięgnął jednak po możliwości jakie daje art. 39§1 kw, który w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy - pozwala zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego i zdecydował o odstąpieniu od wymierzenia kary obwinionemu. Przy ocenie społecznej szkodliwości Sąd wziął pod uwagę fakt, iż obwiniony prowadząc nasadzenia krzewów, aby rozładować samochód i nie niszczyć terenów zielonych, wybrał mniejsze zło i zaparkował samochód na chodniku. Wprawdzie zajął prawie całą szerokość chodnika, ale część pozostawił wolną, a obok była przecież ścieżka rowerowa, nie wynika przy tym za akt sprawy, by w tym czasie piesi tłumnie przechadzali się w tym miejscu.

Wziąwszy to pod uwagę Sąd uznał, iż wystarczającą dolegliwością dla obwinionego będzie ta związana z przypisaniem obwinionemu punktów karnych za popełnienie wykroczenia, zaś wymierzanie kary nie jest konieczne, albowiem

jednocześnie Sąd uświadomił obwinionemu, iż z zasady na pobłażanie ze strony Sądu w sprawach o naruszenie przepisów o parkowaniu nie można liczyć.

Skoro nie orzeczono kary, Sąd postanowił z tych samych względów odstąpić od obciążania obwinionego kosztami postępowania.